

יוסי, יותם, תומר ועינה יורעאלי עם לידו
בבית הבית הייתי אבוד!

הזה. הן מבחינת השכלה והן מבחינת מעשית. אני צומח יותר מאוחר מאחרים. היו לי ארבע כפיות כסף בפה. מה שעשיתי. רציתי מגיל צעיר מאוד. תמיד חיפשתי אתגרים בלתי אפשריים. התיאטרון ראות רצו להעסיק אותי ומצד שני הייתי עבד כמכיראש נוראי. הלכתי בדרכים לא סלולות. לא ידעתי בעצמי איך עושים. איך מגיעים למימוש החלומות. הרגשתי שהשביל הולך וצר.

● ואיך אתה מרגיש כיום?
כיום אני מרגיש שהדברים צומחים נכון. עוץ לי גוץ לי עושה לי היי מרחוק. כי זה לא יכול היה לקרות אחרת. את יודעת שערב הפרמיירה של עוץ לי גוץ לי היו בטוחים בקאמרי שזה פלופ נוראי? ההצגה הזו הלכה 14 שנה.

אני הולך בדרכים לא סלולות. נכנס לטרייטוריות שלא הייתי בהן וזה מסכן את הבטחון העצמי של השחקן. אל תשכחי שכל מערכת התיאטרון בארץ היא שמרנית. שהשחקנים שמרניים הם צריכים לאשר מה שהם יודעים ואני לא נתתי להם את זה. אולי בגלל זה פחדו מפני.

● כל השחקנים בארץ שמרניים?
לא. יש יוצאים מהכלל. קחי למשל את חנה מרון. שחקנית בלתי רגילה. עברנו יחד על

מדובר על שני שחקנים. ויקטור עטר ואבי נועם מורחיים. הם רוצים קביעות. אני לא רוצה אותם. העניין הלך לוועדה פאריטטית. שתדון על גובה הפיצויים.

● בלהקה הקודמת היו שחקנים נפלאים, כמו עליזה רוזן. למה לא השארת אותה?
עליזה היא שחקנית יוצאת מהכלל. אבל לא היה משהו שיכולתי להציע לה. היא, אגב, לא הייתה בתיאטרון כשהגעתי. אם יהיה תפקיד שיתאים לה, אעסיק אותה.

● האם תיאטרון החאן יפתח לשחקנים מבחנין או שתעסיק רק את הלהקה שבחרת?
בלי כל ספק. אבל אני לא אפתח תחנת רכבת.

● ואם יהיו תפקידי מבוזגרים, תמשיך להטיל אותם על שחקני הצעירים?
כל תפיסת הדמות שלי היא אחרת. זו לא תפיסה ריאליסטית והגיל הביולוגי לא משחק תפקיד. אני מעדיף אנשים כמה שיותר פתוחים, תמימים ורעבים.

● למה אומרים שקשה לעבוד אתך?
תראי אני חפשי. ביחד עם השחקן, דרך צורת אמירה תיאטרלית. בתיאטרון המיסטריים כפי תי את עצמי. לכן היה קשה לעבוד איתי. סיפור פשוט היה קריעת יחזקאל עד שהצלחתי להוציא מה שרציתי מהבימה. אבל ההצגה הייתה הצלחה שכולם הצטלמו איתה. כן, אני מניח שאני לא קל. אבל עם הלהקה של החאן אני מסתדר מצויין. למרות שאני תובעני. אבל לפי עניות דעתי הבלתי מישוחרת. העבודה איתי היא תובענית. אבל הרבה יותר מהנה.

● אתה עושה עם השחקנים שלך אכספרימנטים פסיכולוגיים, הדרך לפרטיות שלהם?
כל אחד משתף את הפרטיות שלו. אין חדרה לפרטיות כמטרה.

● אתם עוסקים בסשנים של פתיחות?
אנחנו מאוד מאוד עניינים. אני מאמין שאם אתה יותר פתוח לשני אתה יוצר יותר טוב.

● אתה חבר שלהם או שהם מפחדים ממך?
אני מעניק להם הכל.

● האברלי הגיל והמעמד לא משפיעים עליך?
ודאי שזה קיים. אבל, למרות זאת, יש בינינו קירבה נפשית עמוקה.

● בעבר נחשבת לבמאי, ששחקנים פחדו מפניו.
כי סיכנתי את מה שידעו ואני עצמי הסרתי. אף פעם לא מרוצה ממה שעשיתי אתמול. כי התיאטרון שאני חולם עליו כל כך קשה למי מוש. שנים ארוכות הכנתי את עצמי לתיאטרון

קביעות סותמת דרך לאחרים. צריך שתנאי השכר וההעסקה יהיו הוגנים. זה, כן. אבל קביעות — לא! יש מקומות מוגבלים בתיאטרון. תקנים נסתמים בגלל קביעות. יגדל דור חדש שאין לו סיכוי להיכנס לתיאטרון. קחי את תיאטרון הבימה: כשעברתי שם, תמיד הרגשתי כאילו ששלושים איש נכנסו למנות. נורא צפוף. הד מונית לא יכולה לנסוע. אבל אף אחד לא מוכן לצאת וכולם צועקים שצפוף שמה. צפוף נורא בהימה. שחקן אמיתי לא רוצה להתקשר לתיאטרון. הוא פוחד שזה יגוון אותו.

● פגשת שחקן כזה?
יוסי בנאי. הוא הבין שהוא יתנון בתוך מוסד. תמיד, כשייסי ואני נפגשים, אנחנו מדברים על התיאטרון שקו חמש עובר לידו ובכניסה שלו יש קופסה עם כרטיסי נפטלים וכל שחקן שנכנס ש בוקר לתיאטרון שם כדור בפה. שהעש לא יאכל אותו. לרעתי. שחקן צריך להיות עצמאי. אזרמתי הדיקוח שלו היא יותר גבוהה.

● אבל התיאטרון לא בנוי רק מכוני כביש. הוא בנוי גם משחקנים קטנים.
תראי. בעולם המערבי אין חבר כזה. קביעות. שחקן צריך להיות גמיש. את יודעת איזו אבטלה יש בעולם? בארץ זה גרעון לשחקנים.

● ניהלת בנושא הזה מאבק מבווער עם שחקניו הקבועים של "החאן".
החאן התחיל עם הלהקה צעירה. שהקים מייקל אלפרדס. היה לו חלום. הוא רצה לעבוד עם צעירים וצעירות. כעבור שנה וחצי עזב. מכל החלום של מייקל נותרה הקבוצה. בווריאנטים שונים עבדה כמה שנים וזהו. קביעות בראשית החאן, לא באה בחשבון. כשאני עוזב את החאן, אני רוצה להשאיר לבא אחרי קרקע נקייה לגמרי. אי אפשר לעבוד אחרת. זה בלתי אפשרי.

„ראיתי שני מבקרים מדברים על תיאטרון, זה כאילו יצא הפדלונט הבריטי לטיול באפריקה, ולהקת קובים מחקה אחס”

● גם הבימה וה"קאמרי" התחילו כלהקות של צעירים וצעירות.
נכון. אבל ברגע שהפכו למוסד הסתיידו. אם יש דבר שמפחד אותי יותר מהכל. זו הסתיידות ופשרות. כדבר הזה נשאתי חולם מושלם. אני לא מאמין שתיאטרון יכול לבוא בלי חלום.

● אומרים שלקחת את החאן בלי ברירה, שלא היתה לך הצעה טובה יותר.
לא נכון. מה פתאום? כל השנים אני עובד בתיאטרונות וייתרתי על הצעות בלתי רגילות בחו"ל.

● היססתי רבות לפני שקיבלתי את החאן. קיבלתי את התפקיד בלי שניגשתי למוכרו. ההנהלה הצעירית פנתה אליי ואו העמדת תנאים.

● מה נגרם עם שני השחקנים שהשיביתו את החאן, כשסירבת להעניק להם קביעות?

פינקל זה כנראה ענין דורי. בעצם, אני די מחבב אותו. להיות בגיל כזה עקשן וללחום. כל הכבוד! **● הקאריירה שלך רצופה בהצלחות פנומנאליות ובבשלונות טוטאליות.**
איזה כשלונות טוטאליות שלי את מכירה? **● "תמוז של שורב" ב"הבימה".**
ביקשתי להוריד את ההצגה אחרי חמש הצגות ואני לא רואה בזה כישלון. תהילה היא הבת של תמוז של שורב. הלהימה לא היתה סבלנות. תמוז של שורב יכול היה להפוך לשלגר אדיר. אבל להם לא היתה סבלנות. זו היתה אשמת. הטלתי על ההצגה משימות רבות מדי. חלק מומושו וחלק היו נוראיים. הבעיה היא שהבימה לא זכרה את ההצלחה העצומה של סיפור פשוט. האמנתי בתמוז של שורב. הביני, אני לא בוחר דברים שהפכו לשלגרים. אני בוחר דברים שאני מאמין בהם. הבאתי להבימה את העיבוד של תהילה. הם אפילו לא הסתכלו על זה. זו וכותם. הם הרי רוצים וקוקים לתוצאות מיידיות. הם לא מסוגלים להשקיע לטווח ארוך. אני לא מאשים אותם. החאן בנוי לזה.

● גם כשבאת ל"הבימה" הבטחת המון הבטחות.
הייתי נאיבי, האמנתי שהמערכת רוצה להישדך רד וחוקי התיאטרון הם אלימים מאוד. לא יכולתי לשנות את המערכת. לא יכולתי להזיז שחקן נים. היתה שם קביעות וזה מפרע ואין לזה אח ורע בעולם. כשסיפרתי על זה בתיאטרון הלאומי בלונדון, הם נפלו מהכסאות.

● בתיאטרון הלאומי בלונדון אין קביעות? ראיתי שם שחקנים במשך כמה וכמה עונות, אותם השחקנים.
יש חוים לחמשישים שנים. אבל קביעות לכל החיים — לא נשמע כדבר הזה.

● איך חושב שזה לא הוגן, שחקן משרת תיאטרון כל חייו, והנה בגלל שאין לו קביעות, יכולים לזרוק אותו החוצה?

משחק זה סוג מקצוע הרוש הצטיינות בלתי פוסקת. ברומה לשחקן כדורגל.

● בכדורגל טווח הזמן של המיצוי הספורטיבי הוא יותר קצר. שחקן יכול לשחק עד זקנות?
זה נכון. אבל מעולם לא עלה בדעתי לבקש קביעות כבמאי ואני עובד בתיאטרון כבר 20 שנה. פעם באתי להבימה כשהייתי סטודנט. מנהל הבימה היה אז ויליוס גלנר. הוא אמר לי תבוא להבימה. תקבל קביעות. פנסיה. אני נבי הלת. זה היה סימן של ניוון. אני מעדיף כך. כשאיש לא חייב לי כלום ואני לא נחשב לאדם קל. אני הולך על פרויטיטים מסוכנים. אני לא הולך על בטוח.

שחקן חייב להיות בהצטיינות בלתי פוסקת. עם רמת גמישות גבוהה מאוד. זה מקצוע קשה מאוד וזו שהולך למקצוע הזה חייב להבין זאת.

● מה עם שחקנים זקנים? צריך לזרוק אותם?
אני בעד קרייפנסיה גבוהה מאוד ובעד קרן אבטלה גבוהה מאוד.

● מי ישלם את הקרנות?
התיאטרון והשחקן. אני מציע שהתיאטרון, לאחר חמש שנים, יכפיל את קרן הפיצויים.

● שחקנים התאגדו כדי להילחם בי אנשים שהושבים במיד.
התאגדו. כן. אבל לא ברור להם על מה הם התאגדו. אמי הוקם כדי לשמוע על שחקנים חופשיים. לא מאוגדים כאיגוד השחקנים. כעת הוא נלחם על קביעות. זה אבסורד מוחלט. כי

„בתוך כל אחד מאיתנו ישב גוש אמונים קטן. כל אחד מאמין בכתרון סופי אינפנטילי, וכולם רוצים שאיזה חלום יתגשם וגחיה בימות המשיח”

מדיאה ולמרות זאת נשארנו ביחסים מצויינים. חנה מרון היא אישה שמתחרשת בכל מה שהיא עושה. למרות שהוכחות מוכסחת לה. היא לא שוקטת על שמריה. יש משהו מאוד מאוד צעיר בהנה מרון.

● האהבה שלך ל"חאן" מהולה במיסטיקה?
איך הרגשתי את זה? בכלל יש משהו בירושים שלי נורא נורא חשוב. שעושה לי דברים. את יודעת. ליד החאן יש תחנת אוטובוס שמאחוריה, מוסתרת על ידי צמחיה, יש שוקת מוזמ התורכים וכשהייתי ילד. הייתי הולך עם אבא לתחנת הרכבת. לראות את השוקת. הייתי בטוח שזה בית של גמדים. עד היום. כשאני בא לחאן, אני מחכה לגמדים שיצאו מהבית.

יוסי יורעאלי מתאבל על עצמו ב"שיבית הקבועים" התיאטרון שאני חולם עליו אינו בר-מימוש!